UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorum ac disputationum,in tertiam partem divi Thomae tomi quinque

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Articulus III. vtrum anima à Dei Filio prius fuerit assumpta quam caro.

urn:nbn:de:hbz:466:1-93775

Visual Library

quam congrua dispositio ad vnionem: quod tamen ego verum non existimo, vt infra dicam. Solum ergo posset hoc dici aliquo modo in ratione finis, quatenus anima assumpta est propter propriam operationem intellectuam, atque adeo quatenus capax est facultatis ad intelligendum, qui sensus fere cum primo coincidit.

c In solutione ad primum dicit Diuus Thomas intellectum non esse aliud ab anima, & videtur loqui de potentia, nam subdit, distingui ab aliis partibus animæ secundum rationem potentiæ: hoc autem videtur esse contrarium ipsi Diuo Thomæ, qui vbique distinguit intellectum ab anima. Sed sensus Diui Thomæ sumendus est, vel ex eadem 1. part. quæst. 77. artic. 1. ad 1. vel ex quæst. 79. artic. 1. ad 1. in priori enim loco ait, animam respectu suarum potentiarum esse totum potestatiuum, quod secundum totam suam essentiam adest cuilibet parti, seu potentiæ: & hoc sensu interdum dici, intellectum non esse aliud essentialiter ab anima, quia tota anima secundum totam essentiam adest intellectui. Quomodo loquitur interdum August. vt lib. 10. de Trinit. cap. 11. & alibi sæpe. In posteriori autem dicit, intellectus nomine interdum significari ipsam substantiam animæ, & hoc modo dicere aliquando August. mentem esse spiritum, vel essentiam: & hoc modo verissimum est, intellectum non esse aliud ab anima secundum essentiam. Dicitur autem distingui ab alijs partibus, seu gradibus animæ, secundum rationem potentiæ, id est, secundum gradum seu differentiam quæ per ordinem ad potentias explicatur.

D. Thom.

August.

ARTICVLVS III.

Vtrum anima à Dei Filio prius fuerit assumpta quam caro.

39. Inf. art. 4. & q. 33. art. 1 ad 2 & 3. & q. 35. art. 4 Et 3 ad 1 q. 3. & 3 & d. 3. q. 5. art. 2 & 4 cont. c. 35. 44. & 45. 1 part. 1. huius quæst. 17 q. 46. artic. 3. Lib. 3. c. 2.

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod anima Christi fuerit prius assumpta à Verbo, quam caro. Filius enim Dei assumpsit carnem mediante anima: vt dictum est: Sed prius peruenitur ad medium, quam ad extremum. Ergo Filius Dei assumpsit prius animam, quam corpus.*

2. *Præterea, Anima Christi est dignior Angelis, secundum illud Psalm. 96. Adorate eum omnes Angeli eius: Sed Angeli creati sunt à principio: vt in primo habitum est.* Ergo & anima Christi, quæ non fuit ante creata, quam assumpta: dicit enim Damascenus in 3. lib.* quod nunquam neque anima neque corpus Christi propriam habuerunt hypostasim, præter Verbi hypostasim. Ergo videtur quod anima fuerit ante assumpta, quam caro; quæ est concepta in vtero virginis.*

3. *Præterea, Ioann. 1. dicitur, Vidimus eum plenum gratiæ & veritatis: & postea subditur, quod de plenitudine eius nos omnes accepimus, id est, omnes fideles quocunque tempore: vt Chrysostomus exponit.* Hæc autem non esset nisi anima Christi habuisset plenitudinem gratiæ & veritatis ante omnes Sanctos, qui fuerunt ab origine mundi, quia causa non est posterior causato. Cum igitur plenitudo gratiæ & veritatis fuerit in anima Christi ex vnione ad Verbum, secundum illud quod ibidem dicitur, Vidimus gloriam eius quasi vnigeniti à Patre, plenum gratiæ & veritatis: consequens videtur: quod à principio mundi anima Christi fuerit à Verbo Dei assumpta.*

Homil. 13. in Ioa. ali. quantulũ à prin. to. 3.

Sed contra est, quod Damascenus dicit in quarto libro Non, vt quidam mentiuntur, ante eam, quæ est ex virgine Incarnationem, intellectus est vnitus Deo Verbo, & ex tunc vocatus est Christus.*

Lib 4 c. 6. in princ.

Respondeo dicendum, quod Origenes posuit in suo Periarchon: omnes animas à principio fuisse creatas, inter quas etiam posuit animam Christi creatam. Sed hoc quidem in est inconueniens, si ponatur quod fuerit tunc creata, sed non statim Verbo vnita: quia sequeretur quod anima illa aliquando habuisset propriam subsistentiam sine Verbo: & sic cum fuisset à Verbo assumpta, vel non esset facta vnio secundum subsistentiam, vel corrupta fuisset subsistentia animæ præexistens. Similiter etiam est inconueniens, si ponatur quod anima illa fuerit à principio Verbo vnita, & postmodum in vtero Virginis incarnata: quia sic eius anima videtur esse non eiusdem naturæ cum nostris: quæ simul creantur, dum corporibus infunduntur. Vnde Leo Papa dicit in Epistola ad* Iulianum, quod non alterius naturæ erat caro Christi, quam nostra: nec alia illi quàm cæteris hominibus anima est à principio inspirata.*

Lib 7. c. 1. Est Epi. 11. ad Iuli. Episc. Coïsem nõ multũ ante finem Ar 1. huius quæst.

Ad primum ergo dicendum, quòd sicut suprà dictum est, anima Christi dicitur esse medium in vnione carnis ad Verbum secundum ordinem naturæ: non autem oportet ex hoc, quod fuerit medium ex ordine temporis.*

Ad secundum dicendum, quòd sicut Leo Papa in eadem Epistola dicit, anima Christi excellit nostras animas non diuersitate generis, sed sublimitate virtutis: est enim eiusdem generis cum nostris animabus, sed excellit etiam Angelos secundum plenitudinem gratiæ & veritatis. Modus autem creationis respondet animæ secundum proprietatem sui generis, ex quo habet, cum sit corporis forma, vt creetur simul, dum corpori infunditur & vnitur. Quod non competit Angelis, qui sunt substantiæ omnino à corporibus absolutæ.*

Ad Iuliam. Epi. co. non multũ ante fin. illius & est epist. 11.

Ad tertium dicendum, quòd de plenitudine Christi omnes homines accipiunt secundum fidem, quam habent in ipsum: dicitur enim Rom. 3. quod iustitia Dei est per fidem Iesu Christi in omnes, & super omnes qui credunt in ipsum. Sicut autem nos in ipsum credimus, vt in iam natum: ita antiqui crediderunt in ipsum vt in nasciturum: habentes enim eundem spiritum fidei credimus: vt dicitur 2. ad Cor. 4. Habet autem fides, quæ est in Christum, virtutem iustificandi ex proposito gratiæ Dei: secundum illud Roman. 4. Ei, qui non operatur, credenti autem in eum, qui iustificat impium, fides reputatur ad iustitiam secundum propositum gratiæ Dei. Vnde quia hoc propositum est æternum, nihil prohibet per fidem Iesu Christi aliquos iustificari, etiam antequam eius anima esset plena gratia & veritate.

Inf. q. 68 a. 1 ad 1 Et 3. d. 14. a. 1. q. 2. 1 & 2. & veri q. 29. art. 4. 9.

COMMENTARIVS.

TItulus huius articuli de ordine tẽporis, seu durationis intelligendus est, vt ex corpore, & ex supra dictis artic. 1. constat. Et sic intellectus non indiget expositione, nam quæ Caietanus in fine tractat circa efficaciam rationis D. Thomæ, & per se clara sunt, & sufficienter ab eo dicuntur. Quæ vero notat de subsistentia animæ rationalis infestius disputabuntur.

ARTICVLVS IV.

Vtrum caro Christi fuerit prius à Verbo assumpta, quam animæ vnita.

40. Locus sup. ar. 3. citat.

AD quartum sic proceditur. Videtur quod caro Christi fuerit prius à Verbo assumpta, quam animæ vnita. Dicit enim Augustin. in lib. de Fide ad Petr. Firmissimè tene, & nullatenus dubites, non carnem Christi sine diuinitate conceptam in vtero Virginis, priusquam susciperetur à Verbo: Sed caro Christi videtur prius fuisse concepta, quam animæ rationali vnita: quia materia vel dispositio prior est in via generationis, quam forma completiua.*

Cap. 18. princ. to. 3.